

Мій прадід – герой

Давно минули роки Другої світової війни, на місцях боїв стоять кінотеатри, парки, дитячі майданчики. Більшості тих молодих хлопців та дівчат, що рятували наші землі від загарбницьких рук німецьких окупантів, вже немає в живих. Криваві та жорстокі роки війни залишили свій відбиток у серцях людей, в кожній родині є свій герой, ідеал мужності та наснаги, який своєю жертвою подарував життя наступним поколінням.

Така постать є і в моїй родині, батько мого дідуся, тобто мій прадід Григорій Васильович Столярєнко, який народився в селищі Павлівка Нововодолазького району Харківської області.

Історія українських земель та селянства в роки радянської влади не була радісною, та це суттєво вплинуло на життя мого прадіда. Його історія починається з дати його народження – 27 листопада 1922. Становище в роки Голодомору було настільки скрутним, що його рідна бабуся вирішила покинути десятирічного хлопчика на Благовіщенському ринку. Самотній Григорій скитався та захворів на дизентерію, життя повільно покидало тіло та змореного хлопа разом із трупами вивезли та заховали в яру, який розташовувався на території сучасного ХТЗ. «Я отямився, а навколо мертві діти», - згадував прадідусь. З останніх сил маленькому Григорію вдалося вибратися з «мертвого» яру, де його рано-вранці підібрали молода жінка з дівчинкою та нагодували шматком хліба. Потім його прихистила на якийсь час бездітна родина. Але завжди в мого прадіда було особливе ставлення до родини, і тому він, підлітком, почав розшукувати рідних, і одного дня на тій самій «Благбазі» він упізнав свого старшого брата. Разом із ним він вирушив у товарному вагоні до Москви в пошуках кращої долі, але там їх чекало нове випробування – жебракування. На той час радянська влада намагалася вирішити проблему дитячої безпритульності, і тому їх обох забрали до дитячого будинку в Іванівській області. Дитячим будинком була комуна, колишня панська садиба. Там, окрім шкільної програми, мій прадід також навчився грати на струнних музичних інструментах, займався спортом та майстерно оволодів столярною працею. Хлопчик ріс розумним та добрим, товариським, не зважав на прізвисько «хохол», і педагогічний колектив так його любив, що намагався віднайти його родину. Все ж таки в них це вдалося, і одного разу викладач відвіз Григорія у рідну Павлівку. В селищі він продовжив навчання до сьомого класу, потім пішов працювати в колгосп.

Усі поважали юнака, який добре розмовляв російською, мав привабливий зовнішній вигляд та приємну натуру.

Дитинство та юнацтво Григорія Васильовича були сповнені випробуваннями, але попереду його очікувала ще більш страшна сторінка біографії – Війна. Коли розпочалася війна, він ще не був призовного віку, але майбутніх призовників збирали та вели пішки до Сталінграду на навчання. Із 120 парубків до місця призначення дійшли тільки семеро, що мали в душі глибоке почуття патріотизму й бажанням захистити рідну землю, а інші - втекли. Після служби в армії він був одним із тих, хто брав участь у визволенні Харкова, але війська були розбиті та відступали донськими степами знов до Сталінграду. Кожний день курсант бачив ворога власними очима, тільки витримка та спортивне минуле дали змогу вижити. Німці кричали: «Русская свинья!», але треба було, треба. За хоробрість та військові заслуги Григорію Васильовичу довірили командувати відділенням та «Ворошиловський стрілець» отримав звання молодшого сержанта. Усю війну він брав участь у боях, а також був наставником бійців-новобранців, які тільки надійшли, хоча Григорій був одним із наймолодших у батареї. Він отримував вогнепальні тяжкі поранення, але не зважаючи на долю, рвався до бою.

У 1943 році його доблесній військовій частині присвоїли звання «гвардійська». Але після чергового поранення та госпіталю він був переправлений до артилерійського підрозділу, де отримав звання старшини та був артилеристом пушки-гаубиці. Столяренко Григорій Васильович брав участь у запеклій битві на Курській дузі та при взятті штурмом міста-фортеці Кенігсбергу, де смерть чатувала на кожному кроці, бо німці не давали перепочити ні на хвилину. У складі 277 стрілкової дивізії Григорій Васильович звільняв українські та білоруські землі від фашистської навали.

Після перемоги над Німеччиною в 1945 військовий шлях мого прадіда не закінчився, а тільки набирал обертів, бо наступним місцем боїв була Японія, а саме Маньчжурія. Саме там він зіткнувся з японським фанатизмом, побачивши на власні очі характері військовополоненого.

У 1947 році Григорія Васильовича демобілізували, він повернувся до рідної Павлівки з медалями «За Перемогу над Німеччиною», «За Перемогу над Японією», орденом «За мужність». Повернувшись із війни, він познайомився з Матроною Іванівною – майбутньою дружиною, з якою прожив усе життя та відсвяткував «золоте» весілля в колі дітей та онуків. Пізніше він став чудовим чоловіком, батьком та дідусем. Він ніколи не хизувався минулим, нагородами, а лише ростив у любові мого дідуся – Михайла Григоровича та його сестру Ганну Григорівну, а потім ще й мою

маму та її двоюрідну сестру. Моя мама називала його «Деда-Велосіпеда», а її сестра Надія розповідала мені, яким він чудовим був учителем математики. Його любили та поважали всі односельчани за чесність, порядність, за те, що він завжди приходив на допомогу. Для всіх він був наставником та прикладом. «Будемо жити!» - його життєве гасло.

Шкода, але Григорія Васильовича не стало майже за чотири роки до мого народження. Щороку 9 травня ми всією родиною збираємося на могилі прадідуса і вшановуємо його пам'ять. Ми маємо бути гідними нащадками своїх героїв та не дозволити історії повторитися. Ніколи знову.